

Lad os tilslutte os partiet

(i stedet for at lave vores eget)

Af James Weinstein – 19. februar 2001

Næsten alle er enige om, at der ikke var meget at vælge imellem ved det seneste præsidentvalg. Den kandidat, der ikke var noget stort lys, men til gengæld brugte flere penge end nogen anden kandidat nogensinde, slog ham, Gore, som Steve Chapman, kommentator ved Chicago Tribune, kaldte for "den mest irriterende person på planeten". Men det betyder ikke, at der ikke stod noget på spil. En republikaner i Det Hvide Hus, især med republikansk flertal i Kongressen, betyder ikke noget godt for det amerikanske folk, sådan som George W. Bushs regeringsudnævnelser og præsenterede program også gør det klart.

Hvis demokraterne har lært den rigtige lektie af dette valg, så kunne de vinde kontrollen over både Repræsentanternes Hus og Senatet i 2002. Hvis de gør det, vil det betyde en stor vækst i indflydelse for både den progressive og den sorte fløj i Repræsentanternes Hus, de to vigtigste venstreorienterede sammenslutninger inden for almindelig politik. Det ville ikke have været tilfældet, hvis Gore var blevet præsident uden et demokratisk flertal i Repræsentanternes Hus. Venstrefløjen kan spille en afgørende rolle, når det gælder om at vinde flertallet i Kongressen tilbage, men det vil kræve to ting: en dybtgående granskning af den fiasko, som Ralph Nader og hans tilhængere forårsagede i november 2000, og noget mod hos de Demokrater, som var enige i Naders politiske målsætninger, men ikke var i stand til at presse Gore til at gå ind for et mere progressivt politisk program.

I stedet for at opbygge en støttekreds for sine idéer, sådan som han hævdede, at han gjorde,

splittede Nader en allerede eksisterende og gjorde dermed de progressive en bjørnetjeneste. Det er klart, at der er mange flere, der støtter Naders idéer, end der er folk, der bakker ham op. For hver person, der stemte på Nader, var der mindst ti, som delte hans syn på mange spørgsmål, men alligevel stemte på Demokraterne. Ved at splitte disse progressive vælgere formindskede Nader altså venstrefløjens indflydelse i den toneangivende politik. Han påstod, at han stillede op som præsidentkandidat for at bruge valgkampens forum til at opbygge en større bevægelse. I stedet for skabte han illusioner ved at stille op for et parti, som var flikket sammen med henblik på hans aktuelle individualistiske valgkamp, og på den måde lykkedes det ham kun at føre sine tropper ind i en blindgyde, hvor de måske vil være tabt et godt stykke tid fremover.

Det mere vigtige spørgsmål er imidlertid, hvilken effekt de tilbagevendende anstrengelser for at lave et tredje parti vil have på venstrefløjens evne til at komme ind i varmen. Groft sagt, så har partier i USA ud over de to etablerede i de sidste næsten hundrede år været en blindgyde. Som jeg før har argumenteret for: Arbejdet på at skabe tredje partier er – trods det tiltrækkende ved at forsyne os med vores egen politiske base ... og give os en følelse af retskaffenhed – ikke alene et spild af tid, anstrengelser og ressourcer, men et sikkert middel til evig marginalisering.

Det er der to grunde til. For det første er et tredje parti til venstre dømt til at splitte de progressive sociale kræfter i fjendtlige lejre. Det har Naders valgkamp faktisk allerede gjort.

Mange af dem, som sammen med Nader stod i spidsen for kampen for miljøet, forbrugernes rettigheder og andre progressive spørgsmål, siger nu, at han forrådte dem ved ikke at trække sig fra præsidentvalgkampen i tide, så valget af Gore kunne sikres. I et interview med Associated Press spurgte medlem af Repræsentanternes Hus John Conyers, en modig, progressiv demokrat fra Michigan, som i mange år arbejdede sammen med Nader i spørgsmål om arbejdsmarkedsforhold og firma-lovgivning: "Hvem vil arbejde sammen med ham nu?"

Strukturen i vores politiske system er hovedgrunden til begrænsningerne i den slags anstrengelser. I et parlamentarisk system, hvor parlamentsmedlemmerne vælger premierministeren som regeringsleder – især i lande med proportionel repræsentation – giver det mening at stemme på repræsentanter for mindre partier. I lande, der har et af disse systemer eller begge to, stemmer vælgerne ofte på medlemmer af mindre partier til parlamentet.

Vores politiske partier er, som kvasi-statslige institutioner, ikke længere politiske partier i den europæiske betydning af ordet. Republikanerne og Demokraterne er juridisk regulerede strukturer med fastlagte tider og steder, hvor enhver kan melde sig ind. De er åbne for alle og stiller ikke nogen ideologiske krav til medlemskab. For at blive republikaner eller demokrat melder man sig bare ind som sådan. Faktisk er de slet ikke rigtige partier, men koalitioner af sociale kræfter, som passer mere eller mindre sammen, hvor forskellige grupperinger konkurrerer om indflydelse under et fælles banner. Selvfølgelig er det stadig vanskeligt for alle individer eller grupper at få deres anliggende igennem i denne proces, hvis de ikke har masser af penge. Men organiserede grupper med klare programmatisk idéer og langfristet engagement kan opnå indflydelse inden for begge partier.

Det ser ud som om venstrefløjens er ude af stand til at forstå dette, men den kristne højrefløj havde ikke nogen problemer i den retning i 1980'erne. Som lille minoritet gik de som organiseret trop ind i det Republikanske Parti og støttede passende kandidater eller opstillede deres egne til embeder på lokalt, enkeltstats- eller nationalt plan. De vidste, hvad de ville, arbejdede for at opnå det og opnåede stor indflydelse i perioden under Reagan og Bush (senior).

Eller kig for eksempel på Jesse Jackson: Han handlede stort set som enkeltindivid, han stillede op to gange som præsidentkandidat til demokraternes primærvalg. Han deltog i alle de teletransmitterede debatter og overstrålede konsekvent sine konkurrenter i 1988, hvor han fik syv millioner stemmer. Denne succes gav ham mulighed for at komme på talerstolen i den bedste taletid ved Demokraternes Nationale Konvent det år, hvor hans tale var den, der blev mest entusiastisk modtaget. Som følge af det kom Jacksons idéer ud til en bred offentlighed, og den afro-amerikanske befolkningsgruppe forøgede i betragtelig grad sin synlighed i den nationale politik.

Ligesom Nader begyndte også Jackson på toppen og var i vid udstrækning et én-mands show. Og som Nader satsede Jackson heller ikke på at opbygge en bevægelse efter valget. Ikke desto mindre beviser Jackson, Washington og koalitionen af kristne gyldigheden i princippet om at arbejde inden for det amerikanske politiske systems eksisterende institutionelle rammer. Disse eksempler – snarere end sidste øjeblikkes tredje parti-kampagner, der ender som moralistiske øvelser i ørkesløshed – peger frem mod en strategi, der måske kan gøre det muligt for os at blive til en anerkendt størrelse i nationens politiske liv.

Note:

1 DLC er en fraktion inden for Demokraterne, der har arbejdet på at orientere partiet mod centrum og middelklassevælgere. Stiftet i midten af 1980'erne af bl.a. Clinton.